CITIȚI „DREPTATEA", TRIBUNĂ DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI !

Director
PAUL LĂZĂRESCU
Redacția și Administrația
Fără sedii
Cont cheltuieli la BNR Succursala Municipiului București nr. 33.10.50.11.6600
4 pagini — 2 lei

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC
creștin și democrat

ANUL XXII
(Seria a IV-a nr. 168)
MIERCURI
29 august 1990

www.codrii.ro

„Lista neagră"

Am auzit prima dată de această „listă neagră" în iarna lui 1949. Tatăl meu, tuturor celorlalte, figurează pe o asemenea listă și trebuie să dispară de aceea. Copil fiind, cunoașterea acestor zile mi-a rămas săpată în suflet ca o teamă nedefinită... Pînă un blestem celorlalte asupra familiei și a societăți românești pentru că în 1947 tatăl meu apărea și nu pe o asemenea listă și spre dispreț nostru, a fugit tot de acasă... În timp am urmat eu în temnițele iadului roșu — unde au fost aruncați aproape un milion de oameni, din care cinci sute de mii au dispărut fără urmă...

După 23 decembrie 1989 aflasem că despre „listele negre" nu se mai vorbește, și nici de mașinile negre...

Dar n-a fost să fie așa !

În ziua de 4 iunie a.c. un om cu mari relații la „organele puterii", mi-a propus să „mă ascunda" pentru cîteva luni în Franța, întrucît susținea el : viața-mi este în pericol — figurez pe lista neagră !

Am refuzat, am rămas, dar pe 14 iunie a.c. listele negre au fost scoase din dosare... La ieșirea orei 6, sediul A.F.D.P.R. a fost devastat de o sălbăticie incredibilă de un grup de oameni îmbrăcați de oameni în „civil". În căutarea mea, un fost deputat politic găsit acolo într-o cameră, scapă în ultima tranșeă de secundă de lovitura de cuțit care trebuia să-i taie gîtul, altul este rănit etc. etc.

Plăgărirea acestui sediu, efectuată prin moartea și suferința foștilor deținuți politici anticomuniști, reprezintă unul cel mai grav și semnificativ săvîrșit atunci de puterea. Findcă puterea a fost slăvită, atîta timp cît oamenii ei în civil și autodubele instituțiilor sale insoțeau fiecare grup de mineri, unii martori declară în scris că „omul clitoris" a fost prezent undeva în fața sediului, într-o mașină neagră.

Toți vroiau gîtul „banditului T.D.". Dacă după prima răutăți nu m-au găsit, au luat spitalele la rînd și alte locuri. Și negăsindu-mă, s-au renunțat... Au revenit de patru ori... cu aceeași amenințare de asasini.

— „Unde este D., trebuie să-i luăm gîtul ! spuneau civili.

— Vrem să-i tăiem bărbăția ! urlau mișcați interzeți de mirosul sîngelui sau de inițiațiile monștrilor.

Dumnezeu m-a ajutat că deocamdată să scap.

Spun „deocamdată", pentru că acel blestem al listei negre, continuă să mă urmărească. Mi-au atras atenția spre sfîrșit de iunie mulți prieteni, iar mai recent unii dintre cei aflați în piramida puterii fără bună intenție !. Toți mă sfătuiau să plec din țară.

Am refuzat, așa cum am făcut-o atunci la început de ostrafe...

De altfel, fenomenul plecărilor din țară este mai mult decît îngrijorător ! Ne pleacă intelectualii, ne pleacă tineretul. Mă întîlnesc aproape zilnic cu oameni care ne părăsesc... Unii dintre ei amenințați tot despre același spectru al listei negre, care a funcționat atît de reproșabil în 14 și în 15 iunie a.c.

Mi-am străduit să le demonstrez că tot ce trăim acum nu reprezintă decît o scurtă etapă în drumul nostru spre democrație.

Dar fenomenul continuă... Ne pleacă speranța, tocmai acum cînd aproape toți sînteți convinși că țara nu mai poate fi guvernată cu... „dictatura proletariatului".

De cîteva zile mă îngrijorează un alt fenomen : manifestațiile din Piața Universității.

Oare ceea ce se întîmplă acolo nu constituie un preludiu, o motivație pentru ca aceste „liste negre" să fie aplicate ?! Sau se pregătește ceva și mai grav ?! Cine și ce se pune la cale ? O altă incendiere a Reichstagului, sau un alt 14 iunie ? Mi-e sufletul plin de atîtea întrebări, care rămîn fără răspuns.

Și, totuși, Doamne, spre ce ne îndreptăm ?

Mai poate fi posibil ca în 1990, într-o Europă eliberată de comunism, ființa umană să nu fie ELIBERATĂ DE TEAMĂ ?

Oare numai nevoia de a-și manifesta onoziția față de nedreapta putere să-i scoată

TICU DUMITRESCU

(Continuare în pag. a 4-a)

IMAGINE DIN BAIA MARE

Proclamația de la Cluj

În cadrul manifestației organizate în ziua de 6 august la Cluj, s-a dat citire unei proclamații pe care ne facem datoria de a o face cunoscută și cititorilor noștri.

Prin ideologie, prin oamenii care l-au promovat, prin modul său de aplicare, comunismul s-a dovedit nu numai utopic, dar și profund antiuman și anticreștin.

În țara noastră, comunismul a fost impus de iancurile lui Stalin, cu ajutorul cîtorva sute de trădători. El a stîrnit de la început revolta întregii națiuni, a celor mai reprezentative personalități politice și culturale, ale partidelor politice democratice, armatei, bisericii și școlii. Toate aceste forțe anticomuniste au format marele „Gulag" românesc, care a dat sute de mii de victime. Această revoltă, adunată în suflet de un întreg popor a izbucnit în decembrie 1989. La opt luni de la Revoluție, care n-a fost numai anticeaușistă, ci în primul rînd anticomunistă, constatăm cu indignare, în fiecare zi, că idealurile proclamate atunci — cu o satanică abilitate — sînt tot mai mult îngrădite. S-a întreținut și se întreține permanent o stare conflictuală perfid dirijată încă din primele zile :

— conflictul intelectuali — muncitori — studenți ;

— conflicte partinice, prin provocarea unor false alarme de „lovituri de stat" ;

— prin formarea de partide-fantomă, cu rol de contrapondere a partidelor tradiționale ;

— conflicte etnice ;

— conflicte religioase etc.

A căror soluționare se amînă de la o zi la alta.

Separarea puterilor în stat, atît de mult trîmbițată, continuă să fie un deziderat fantomatic. Profitînd de majoritatea parlamentară obținută prin înșelarea electoratului român, prin îngrădirea posibilităților de manifestare a partidelor tradiționale, prin mincluna informațiilor, a jumătăților de adevăr, răspîndite de presă și televiziune, ne lovim de : un Parlament unidirectional, un executiv reprezentat de același aparat de stat, Ministerul de Interne, de securitate tot mai activă, chiar dacă acestea și-au schimbat denumirea, o putere judecătorească formală, de aceeași procuratură compromisă și de același aparat judiciar ca organ al justiției asservite puterii. Legislația promulgată pînă în prezent creează un larg cadru de manevră dictatorială, cînd nu este total antidemocratică. Exemple : legea nr. 54/1990, numirea de sus a prefecților și primarilor, limitarea adunărilor publice etc.

Restructurarea economică se rezumă doar la o serie de paleative sortite de la început eșecului prin îngrădirile create, cît și prin lipsa oricărui sprijin efectiv din partea organelor de stat.

Față de aceste fapte, profund dăunătoare, se impune unirea tuturor forțelor antitotalitare din țară, indiferent de profesiune, credință, etnie, de unde necesitatea formării unui curent unitar în interesul unei patrii comune viitoare, așa cum ne-o dorim.

În acest spirit am constituit astăzi, 6 august 1990, la Cluj, „Forumul Democratic Antitotalitar". Acest organism cetățenesc își propune prin mijloace democratice, în cadrul strict al legalității, să lupte cu hotărîre pentru realizarea următoarelor deziderate :

1. Democratizarea întregii noastre vieți sociale, cu respectarea strictă a drepturilor omului stabilite de convenții internaționale la care România a aderat.

2. Recunoașterea și asigurarea exercitării efective a drepturilor omului, individuale și colective ale minorităților naționale în toate domeniile vieții politice, sociale, culturale și civile, potrivit „Declarației Universale a Drepturilor Omului" tratatelor și actelor internaționale la care România este parte.

3. Dreptul oricăror categorii sociale de a se constitui în organizații profesionale, cu desăvîrșire libere și independente. „FDAC" se va opune oricăror tendințe de regenerare a structurilor UGSR și tradiției de control a mișcării sindicale.

4. Considerăm necesară destințarea vechii Securități și împiedicarea folosirii unor organisme similare în scopul unor interese de partid sau de grup.

5. Crearea unui cadru legal în vederea funcționării unui pluralism real, în cadrul căruia opoziția să constituie un partener loial de dialog, un instrument social de control, pentru

(Continuare în pag. a 2-a)

Inițiativă a Familiei Regale din România

Fundație pentru sprijinirea reconstrucției țării noastre

Familia regală română a înființat o Fundație în Elveția menită să sprijine reconstrucția României. Documentele în baza cărora a fost înființată Fundația au fost semnate de principesa Margarita a României. Adresa este Fundația Margarita a României, căsuța poștală 2637, 1211 — Geneva 2 — Elveția.

Printre persoanele care fac parte din comitetul Fundației se află dramaturgul Eugen Ionescu și violonistul Yehudi Menuhin. S-a precizat că Fundația va acorda ajutor în vederea protecției patrimoniului cultural, arhitectonic, artistic și istoric al României. Este formulat interesul pentru sprijinirea învățămîntului din România, cu accentul pe acele materii care să scoată în relief importanța drepturilor omului. Alte sfere de interes ale Fundației sînt sănătatea publică și protecția mediului ambiant.

Potrivit unui purtător de cuvînt al Fundației, organizația este sprijinită de instituții cu caracter umanitar din Elveția, Belgia, S.U.A. S-a precizat că autoritățile române susțin Fundația.

Caisul cuceritor

Am aflat, cu o emoție tristă, neconsolată, că singura izbindă a cruciaților, izbînda care mai dăinuie și-acum — oare, la fel, mereu ? — este caisul. Între invazille temporare, în flux-reflux istoric — cruciada nu a cucerit decît floarea caisului. Ea parfumează și acum plaiurile sau cărările trubadurești, liniile sau rocile cristaline a glasterelor. Floarea delicată, cu articulații de balerină extatică, împinsă zarea în lumile de deșteptare din iarnă.

Caisul, deci, este singura fără durabilă cucerită în lungile și obositoarele marșuri ale intoleranței — și nu rămîie, posesiunile efemere sau distrugerile atotcuprinzătoare, nici moartea prin foame, boală sau epuizare. Căci, pentru mulți, fanatismul nu a fost o hrană prea sățioasă, părăsindu-i prin cotloșuri sau la răscrucea drumului. Pentru mulțe de morți, miile de drame, pentru o întreagă credință pe moment compromisă — floarea de cais, adusă în traistă, printre hîrburi, moaște și dăraburi de pămînt sfînt.

Nu am putut, citind această informație seacă, urmînd unei lungi statistici, să nu închid ochii, imaginîndu-mi coloanele zdrențuite, oprindu-se pe culmea unui deal. Din acest moment al legăturii vizuale și olfactive cu vegetația unui nou tărîm, primă anecdotă patetică ne care am aflat-o în leadtura cu inutila trudă — îndîrjita muncă de cucerire a unui trup rivnit, dar tremediabil pierdut — istoria se așează în petalele florii capturate și nicicînd, de-atunci, înstrăinate.

Faptul că omul, stăpînit de o sură monstruoasă, primară, nu care-i instrăinase de cheltos și de casă — a fost, fie și o clipită, eliberat de poriniile sale umorale, de spaime și frisoane, mai dă încă o salvare omului. Adevărata salvare. Căci, prefuind floarea, precaritatea și fragilitatea petalelor care sfidau războiul și iluzoria anabasis, omul se izbăvește, recîștigă puterea de a consola și de a proteja. Abia întors obosit, dar edificat din luptă — războinicul va prețui oranda floral care nuzese granite violenței.

În timpii istorici care au urmat, roata s-a rostogolit, zdrobind și amestecînd granitele și limbile. Poate că de-atunci și caisul și-a schimbat mirosul — prada lui cea mai friabilă, căci rădăcinile lui se inficeau, trecînd secolii, tot mai departe de pămîntul ocrotitor al Orientului, prin Europa, într-o cruciadă parfumată și blajină, ca o secretă răzbunare orientală.

Mirosul acelor timpuri s-a modificat, probabil, pînă azi. Altfel miroseau pe-atunci lemnul spînzurătoarei, cununa mirese, patul nupțial, crucifixul sau fructul strîngînd sudic carnea în jurul sîmburelui.

Dar, ca și parfumurile, sentimentele nu au încă o istorie fidelă. În privința lor încă ne mai putem înșela.

Și-apoi, cine-i cel mai îndreptățit să se creadă profet ? Cel care ne aduce mîntuirea sub forma mîniei (Dies irae), sau cel care o adăpostește în floarea de cais ?

SORIN ȘERB

ECONOMIA DE PIAȚĂ

Cum a fost, așa rămîne ?!

Optimismul are limite determinate în principal de cunoașterea realităților, cîmpurile rațiunii, increderea, intuiția. Fără a le enumera în mod exhaustiv, rezumîndu-ne numai la cele menționate, reflectînd cu luciditate la starea actuală a economiei, nu putem să nu afirmăm că procesul de intrare în catastrofa economică e deja în drepturile lui.

Credulitatea începe să dispară, iar alimentarea pe cale strict fiziologică nu dă rezultate decît o singură dată. Afirmația se bazează din ce în ce mai mult pe rezultatul conștientizării (în sens real) majorității despre fobia nutriției. Acest fapt are o semnificație istorică și demonstrează că lumea nu mai doarme (nici chiar cu narcotice de tip comunist : rații salariu mari pentru unii, alte privilegii). Evident, starea de sănătate a unei economii o validează piața, care reprezintă criteriul suprem al adevărului economic. Ce oferă, cît oferă, la ce calități, la ce prețuri, în ce condiții, iată cîteva din pîrghiile de apreciere a sănătății economice. Răspunzînd numai la aceste întrebări pentru economia noastră, putem spune fără teama de a greși că diagnosticul inițial, chiar dacă produce frisoane, nu este greșit. În cei luni de zile nu s-a realizat nimic de esență. Nu s-a înlăturat nici o cauză majoră a dezechilibrelor economice. Șomajul mascat și ineficiența economică au atins proporții îngrijorătoare. Valul de nemulțumiri crește exponențial la nivelul întregii națiuni. Frica și incompetența, generate de vechile structuri reprezintă modalitățile de conducere economică la ora actuală.

D.M. Mc Gregor, în teoriile privind conducerea și controlul, prefigurează două alternative de a rezolva această problemă :

a) Teoria Y care porneste de la premiza că omului nu-i displace munca și depune eforturi în vederea realizării obiectivelor organizației la care lucrează.

b) Teoria X care porneste de la premiza că omul este leneș și în consecință trebuie constrîns să lucreze dirijat de un grup de elită.

Raportînd aceste alternative la realitățile noastre, în urma declarațiilor primului-ministru, teoria Y cade de la sine, afirmîndu-se că la noi nu se muncește și, ce e mai rău, e că nici nu s-a muncit. O astfel de declarație este de-a dreptul jignitoare pentru poporul român, prin aceea că tocmai domnia sa afirma că România nu mai are nici un fel de datorii externe. Cu ce s-au achitat acestea ? Lăsînd la o parte restricțiile la care a fost

MARCEL SUVELEA

(Continuare în pag. a 2-a)

COMUNICAT

În vederea organizării Conferințelor organizațiilor județene P.N.Ț.-c.d. se convoacă pentru luni 3 septembrie 1990, ora 13, la sediul central al partidului din str. Republicii nr. 34, secretarii generali ai organizațiilor județene. Relații suplimentare telefonice la Organizarea teritorială.

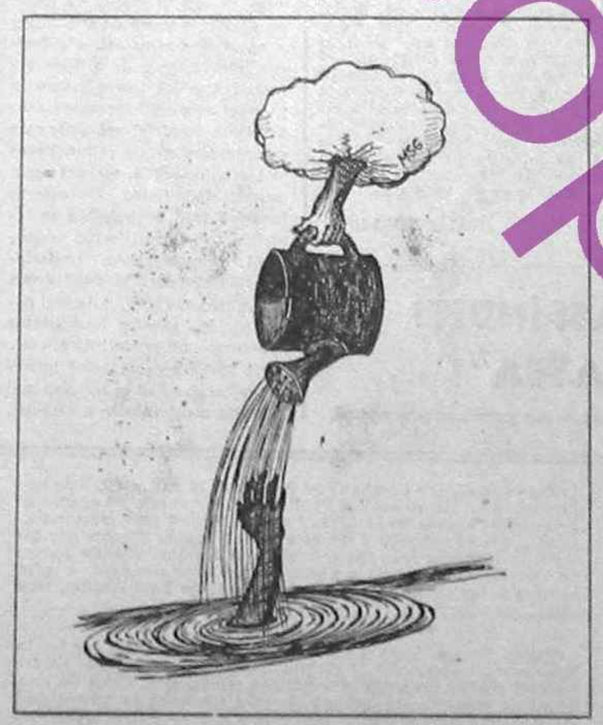

O politică atît de iresponsabilă este o primejdie internațională (II)

— Dialog cu domnul Petru Creția —

ION ILIESCU DEȚINE UN PRIMAT ÎN PRIVINȚA GAFELOR

S.M. — V-am mai fi propus o scurtă trecere în revistă a istoriei noastre după decembrie. În acest context, sîntem curioși și care este părerea dvs. privind inițiativa pe care au arătat-o oamenii politici Ion Iliescu și Petre Roman. Am vrea să încercăm un pic asupra acestei istorii recente și pentru că o bună parte a opiniei publice pare nehotărîtă de un anume radicalism al opoziției de care vorbeți mai devreme.

P.C. — Dacă-mi dați voie, o să vă răspund oarecum paradoxal. Spuneam zilele trecute — și ăsta se leagă și de întrebarea prietenei la inteligența politică — ce carieră politică ar putea face acum un om care n-ar mărăna pentru o clipă de cura de a inspirat timp de cîteva secole politica europeană și mondială ; e vorba de principiile fundamentale ale lui Machiavelli. Adică există posibilitatea unei politici care să-și aleagă principiul care este cel al strategiei și al asocoțișurilor ? Există posibilitatea ca omul politic să intre într-o zi, într-un „delir de sinceritate" și să spună tot adevărul despre ceea ce s-a întîmplat în țară și despre participarea lui la tot ceea ce s-a întîmplat ? Să dea interesul popor încrederea care i-l lipsește ? M-am gîndit ce violentă schimbare politică ar fi dacă cineva ar avea curajul, răspunderea și luciditatea să interpreteze ceea ce grevează acum cel mai sinistru peisaj politic românesc și anume, faptul că am trecut din sfera mincluniii centralizate în sfera mincluniii difuze care merge pînă în adîncul societății și care începe foarte de sus. Adică o mulțime de oameni nu mai vor să se integreze într-un regim social de funcționare normală pentru că și-au **pierdut încrederea în conducători. Fiecare se descurcă singur ca un haidue. Nu vedeți ce jaf e pe țara asta? Asta vine și din mincluină.** Faptul că oamenii care ar trecut acum moralitatea lor. Asta merită o discuție specială.

S.M. — Tocmai, nu vorbeam de moralitate ci de...

P.C. — ...de competență, de abilitate. As merge pînă la a spune că toată țara știe că și-au făcut imense deservicii vis-à-vis de propriul lor tel.

S.M. — Am pus întrebarea și pentru că, în general, atunci cînd se discută de președintele Iliescu aproape toată lumea

cul lunii iunie ; aceasta a fost o răscruce grea a situației politice din România, încărcată de germeni foarte, foarte amenințători. Nu mă mai refer acum la ce s-a întîmplat atunci, la paradigma acestui mod de a păstra și folosi puterea ; la lipsa de deschidere, la lipsa de supleț...

— S.M. — Crispat în ce sens?

P.C. — Cred că într-o bună măsură s-a crispat pentru că a trecut printr-o perioadă feerică de fabricare extrem de rapidă a unui microcult al personalității care a fost apoi însoțită de protestele unei opoziții normale și civilizate, pe care a considerat-o o blasfemie ; i s-a părut o catastrofă să fie pus în fața unor strigăte politice curente în orice viață politică : „Jos ăla, sus ăla". Nu se poate adapta la acest stil și asta e greu pentru țară.

...AIA NU ERAU AIA, ERAU ALȚII TRAVESTIȚI ÎN ALȚII

De altminteri nici asa nu putem vorbi cu adevărat pînă cînd nu definim temeiurile situației politice din România de astăzi, și nu le putem defini pentru că nu deținem destule informații, nu facem decît empirie politică. Eu cred că în temeiurile acestea rezidă cheia desfășurărilor ulterioare ale vieții politice din România. Cîtă vreme nu avem informații, probe certe privind tot ce s-a întîmplat aici, cîtă vreme nu

Dialog realizat de
DORA MEZDREA
și SERBAN MADGEARU

(Continuare în pag. a 2-a)

Patru întrebări pentru o nedreptate...

La valoarea operei teologice, unanim recunoscută ca excepțională în lumea cotidiană internă și internațională, precum și la venerabila și binecuvîntata vîrstă a pr. prof. Dr. DUMITRU STĂNILOAIE, mai era necesară, la primirea dînsului în rîndurile membrilor Academiei Române, trecerea prin supleantura acestui for ? Mai poate fi util, în acest caz de excepție, statutul de organizare și funcționare al Academiei Române cînd știm prea bine că în 45 de ani atîtea creații ale genialului românesc au fost marginalizate și ne-am supus orbește stagnării, închistării și formalismului sec ? A uitat această înaltă și tradițională instituție culturală a României să aprecieze, la timp și just, valorile ? Cum va înțelege acest act posteritatea ?

GH. F. ANGHELESCU

Concediu la Neptun, la categoria „om sărac" (II)

„TERORIȘTII"... RÎSULUI

Înainte de acest spectacol, Puiu Călinescu, pe picior de plecare, mi-a declarat că se grăbește foarte tare în ultimul timp. „Mama m-a născut mai devreme, dar eu sînt de părere că este bine că avem multe ziare, chiar dacă există contraziceri. Înseamnă că am început să simțim ceea ce ia democrație. Asta înseamnă că mirosim spre bine...".

O părere diametral opusă au Nae Lăzărescu și Vasile Muraru, în cupletul scris de primul actor. Ironiile și punctele sensibile sînt abundente, cu tentă politică, însă formulate în exclusivitate la adresa opoziției. Fereasă sfîntu' să zică ceva despre conducerea de partid și de stat. Deci, un cuplet fesenist-guvernamental. Oare vor numai să se pună bine cu cei mai mari, sau este vorba despre niște opțiuni politice, exprimate „fără reticențe" ?

Stela Popescu găsește publicul „mult mai relaxat și mai dornic de lucruri noi, spuse pe față". Îl are „ca de obicei, alături, într-o inspirată armonie, pe Alexandru Arsinel : „Înainte oamenii renunțaseră la ideaturi. Acum îsi doresc foarte multe și nu știu dacă vor reuși să le rezolve. De aceea și au nevoie de destindere. În condițiile în care, la numai cîteva luni după evenimentele din decembrie se scumpește benzina, ceea ce presupune scumpiri la toate mărfurile produse cu ajutorul energiei, problemele cotidiene rămîn aceleași. Publicul caută ca prin noi, actorii, să-și descarce supărările, așa cum un fulger se descarcă prin paratrăsnet în pămînt".

Jean Constantin și Gelu Manolache, așa cum ne-am obișnuit, dăruiesc textele sînt însă cam vechi, multe le-am auzit în urmă cu zece ani la Restaurantul „Satra" din Mamaia. Oricum, interpretarea nu duce lipsă de originalitate și profesionalism.

Cristi Damame și apoi Radu Gheorghe stîrnesc nu numai rîsul, ci și... lacrimi. Adevărați teroriști !

Prezentatorii Ștefan Ciocoanu ne-a propus și trei nume noi tinere : Corina Florian, Laura Stoica și Dorin Stelian, care au consacrat recent interpretului străinătate, Nicu Dumitrescu. După o carieră mai scurtă în România, Nicu Dumitrescu a fost apreciat în străinătate pentru stilul de muzică abordat și pentru forța sa scenică. El a cîntat pe scenele din Hamburg, Cairo și Berlin, iar acum speră să-și continue activitatea în țară. Dorește să apară mai des la radio și te-

Grupaj realizat de
VICTOR DANC

(Continuare în pag. a 3-a)

O politică atît de iresponsabilă este o primejdie internațională (II)

(Urmare din pag. 1)

putem defini gradul de participare și natura participării fiecărei forțe care a fost în joc pentru descărcarea lui Ceaușescu și instituirea actualei forme de putere, mă tem [illegible] nu putem avea orizontul limpede. Adică cred că ar trebui să investim o parte din eforturi elucidării celor întîmplate. Începînd cu 16 decembrie la Timișoara și care își găsesc un episod sinistru în ceea ce s-a întîmplat între 13—15 iunie. Pentru că au fost angajate în mod confuz și difuz tot felul de forțe care și atunci fuseseră și de partea bună și de cealaltă. Jocul politic s-a petrecut în așa fel încît la ora actuală, tipul politic român mediu, să zicem tipul curent, micul burghez care discută politică, ajunge la perversiune „Nu, că ăia nu erau ăia, erau alții travestiți în alții" și tot așa la infinit, adică un joc de oglinzi perverse care maschează și putinul adevăr pe care îl poți bănui, oricît de brutal ar fi el. Așa nu se mai poate respira în țara aceasta. Unul din rolurile opoziției este să determine o elucidare a istoriei României începînd de la momentul subrezirii lui Ceaușescu pînă astăzi, altul ar fi precizarea perspectivelor, poate chiar ajustarea comportamentelor, pentru că, trebuie să spunem aici, nici partidele nu s-au dezmeticit la timp...

Ș.M. — Una dintre întrebările pe care voiam să vi le punem, se referea tocmai la criticile pe care ați avea să le faceți partidelor de opoziție în general, partidului nostru în particular. Mai precis, care credeți că ar fi fost acțiunile pe care le-ar fi putut întreprinde și nu au făcut-o, ce considerați că au făcut și n-ar fi trebuit să facă...

P.C. — ... sau ce credeți că au făcut și n-a ajuns unde trebuie, adică a fost strangulat sau distorsionat de atmosfera politică existentă ?

Ș.M. — Am prefera să vă referiți acum, în primul rînd la ceea ce credeți că ar fi stat în puterea noastră să facem mai bine.

P.C. — Ce s-a s-a-ntîmplat că n-au mers intelectualii spre partidele tradiționale ? Ce s-o fi întîmplat ?

S.M. — Este o parte a întrebării pe care am pus-o...

P.C. — Pe deocamdată n-am avut decît acest răspuns. Pînă și la PNȚ. Vreți să faceți politică de ce nu v-ați înscris în partide ?

D.M. — În scrisoarea deschisă adresată de dvs. autorităților din decembrie trecut vorbeați despre „subtile forme de compromis" în care s-au instalat intelectualii români. V-aș întreba dacă mai sînt valabile aceste forme de compromis, sau dacă intelectualii de astăzi s-au instalat în alte forme de compromis în fond, mai perverse decît cele dinainte.

P.C. — Cei care nu au făcut compromisuri sub Ceaușescu nu le-au făcut nici acum, iar cei-ați, care le-au făcut atunci le fac și astăzi ; sînt neocompromisurile. Nu știu dacă ați citit articolul meu despre neoportunismul unor intelectuali, care a avut oarecare ecou chiar și în străinătate, era o definiție globală exact a acestei categorii de intelectuali care, automat s-au putut înscrie exact în aceleași sisteme și anume cu un grad modest de competență, au ocupat posturile cele mai arătoase, pozițiile cele mai reprezentative, situațiile cele mai confortabile. Lor li s-au adăugat oportuniștii de ultima sau penultima clipă care, atunci cînd au simțit cum bate vîntul, au făcut doar jocul mărunt al unei clipe politice. Nu știu ce să mai cred despre oameni, pe care, individual nu pot să nu-i respect, să-i numesc doar pe cei de la „Societatea de mîine", dar... este o grupare tipic oportunistă. Și-au și luat o parte dintre ei roadele. Era o idee de a dezamorsa violența, opoziției, practicată de unii dintre noi. A fost și o replică televizată realizată imediat după ce au vorbi cîtiva din cadrul grupului.

Revenind la întrebarea dvs. privind reproșurile pe care aș avea a le face PNȚ-cd, prefer să-mi recunosc vina de a nu fi suficient informat privind activitatea dvs. pentru a putea vorbi cu toată responsabilitatea.

D.M. — Dincolo de rolul esențial pe care l-a jucat politica Frontului, vi se pare că s-ar putea vorbi de o distribuire a responsabilităților pentru eșecul opoziției ?

P.C. — Cred că e preferabil să nu distribuim responsabilități. Ceea ce s-a întîmplat s-a întîmplat în mod necesar. Sînt fenomene obiective într-o țară care a fost bolnavă timp de o jumătate de secol.

CORPUL SOCIAL ESTE BOLNAV

D.M. — Care credeți că ar fi terapia de urmat, una socială sau una politică ?

P.C. — Cîștigarea pe căile cele mai licite a unei opoziții politice care în primul rînd, să-și asume sarcina să dumirească pe oameni. În clipa asta cred că nu propaganda în sensul tradițional al cuvîntului trebuie să primeze, nu pledarea pentru tezele sau tendințele unei formațiuni politice ci concordanța tuturor formațiunilor politice pe o platformă idealmente comună și apriori comună, în direcția lămuririi masive și competente, o terapie socială, în primul rînd, pentru că cel care este bolnav este corpul social, înainte de a fi cel politic care derivă din el. Mi se pare esențial ca toți să încercăm să contribuim la elucidarea principiilor elementare ale democrației pentru că premisele teoretice și practice ale unei politici normale le ignorăm cu toții, poate mai puțin partidele tradiționale dar și ele sînt grevate de mentalități mai vechi și de necunoscutul în care ne aflăm.

Concediu la Neptun, la categoria „om sărac" (II)

(Urmare din pag. 1)

leviziune. Să vedem dacă vrea și R. Teodorescu, președintele la putere al postului.

În costul de 50 de lei al biletului, spectatorii au ce vedea și auzi între orele 23,00—2,00. Locurile **în picioare** au fost ocupate de aproape același număr de oameni „cu loc". Actorii au primit în repetate rînduri flori, un întreprinzător avînd inițiativa să le desfacă (florile) în chiar incinta teatrului de vară.

ȘI TEATRUL S-A PRIVATIZAT

Ce vor face actorii cînd se vor privatiza spectatorii ?...

Trupa asociată independentă „Protest" ne propune pentru acest sezon estival o nouă variantă de revistă. Este vorba despre un spectacol constituit din monologuri și din acordurile amplificate ale unui magnetofon. Prețul de intrare 40 de lei.

Se întîlnesc... la ieșirea din scenă, actorii George Custura, Horațiu Mălăele, Catrinel Dumitrescu, Hamdi Cerchez, Radu Gheorghe, Eugen Cristian Motriuc și declamă : NU VREM BANANE, PORTOCALE, VREM SĂ... RIDEM. În spectacol sînt atinse argumente de natură culturală, educativă și etică. Deși ora de începere este înaintată — 23,00 — publicul nu dă semne de oboseală. În timp ce rîzi uiți de oboseală și n-ai cum să adormi ... mai ales că sînt prezentate actualități : Pe Valea Jiului se amenajează tabere pentru studenți și elevi ; se pregătește un nou roman, parafrază la „Cu bastonul prin București" de Tudor Arghezi ; „Cu ranga prin București", iar din dialogurile interpret-spectator, care se mai permit încă, am aflat că este posibil să mai iasă **radiații** din pămînturi. La întrebarea „Unde sînt securiștii", un singur răspuns : „Da... ?!"

Publicul participă cu binemeritate aplauze pentru fiecare monolog în parte, amplificînd atmosfera distractivă. Impresarul trupei, dl. George Custura, speră în permanentizarea spectacolelor și ne asigură că actorii „vor totul !" — singura cale spre succes (în condiții normale) a unui grup profesionist.

EFECTELE DECRETULUI F.S.N.

Ion Lupașcu are 31 de ani și este din Brăila. A mai fost condamnat de două ori pentru ultraj contra bunelor moravuri la 3 luni și la 1 an și 3 luni închisoare. Este nus în libertate prin Decretul F.S.N. dat înaintea alegerilor. Concubina sa, Natalia Pavel, are 25 de ani. A fost căsătorită, dar a divorțat. Dumitrel este un puști drăguț de 4—5 ani și, din păcate, fiul celor doi. Privește nedumerit cum părinții sînt anchetați. Numai tata se află în stare de arest și are cătușe la mîini. Copilul se va duce acasă și se va juca, iar peste ani de zile poate nu-și va mai aduce aminte de acest trist episod din viața sa.

La ieșirea poliției, Lupașcu, instigat de „soție", a reacționat violent. Concubina s-a dezbrăcat de tot și a adresat cuvinte triviale polițiștilor. A aruncat cu pahare în ei, s-a dat cu capul de televizorul din biroul șefului de bar și într-o stare de exaltare și isterie maximă s-a tăiat în nenumărate rînduri la ambele mîini. Avea și urme mai vechi de tăieturi... Au fost găsite asupra sa două cuțite mari.

Împreună cu Apașu, alt infractor, cei doi sînt cunoscuți ai Barului Belvedere; provoacă scandaluri, se îmbată, au o atitudine urîtă față de consumatori și angajați. Puțin mai înainte, tocmai se certaseră cu niște turci. Ion Lupașcu va avea timp de gîndire în penitenciar, cît de această dată va trebui să îmăgească și pedeapsa rămasă restantă. Sau poate, cine știe, Frontul mai dă un Decret ?! Peste doi ani vin alegerile, nu-i așa ?...

APAȘU DIN BRĂILA

Discuție în jargon : „Spune curat ,ai dat cu alba-neagra ?" „Am zbătut-o puțin pe galerie, dar n-am avut martori". „N-aveai biat acolo? „Cu părere de rău:„N-aveam..." Numele său adevărat este Dănuț Curea. Are 20 de ani. A lucrat docher la Navrom Brăila, dar a fost arestat pentru tîlhărie în dauna avutului particular. Prin Decretul F.S.N. dinainte de alegeri este eliberat. Este posesorul a două cuțite lungi de 45—50 de centimetri confectionate la Fabrica de excavatoare „Progresul" Brăila. Le-a luat cu el la mare, ca să nu-i bată cineva. Se certase cu niște constănțeni și, după soțul sale, ar fi fost gata să lovească cu ele. A venit la mare pe 6 august și în mai puțin de o săptămînă a fost arestat. Locuia, împreună cu alți borfași, în camera nr. 24 a hotelului „Tismana" din Jupiter. Camera era închiriată pe numele unei fete, dar ei au mituit recepționera cu 2 000 lei ca să închidă ochii. Îmbrăcat bine, solid, drăguț, Curea este foarte atent la răspunsurile pe care le dă. Să vedem cum se va descurca în fața completului de judecată...

P.S. Datele despre acești infractori le-am cules în timpul anchetei efectuate împreună cu Poliția din Neptun. Nu mi-am declinat calitatea de gazetar, pentru a nu intimida cumva pe vizitatori, care erau și așa, ca niște puișori...

Ne-au dat concursul și sprijinul Șeful Poliției, major Buzabrici-Filipescu, căpitan Ion Pop și locotenent major Vasile Humă, cărora le mulțumim.

TELEVIZIUNEA NE-A TRAS CLAPA

Un concediu la Neptun poate începe cu vila odioșilor...

La poartă, o mulțime de vizitatori se îmbulzesc să intre. Străinii au prioritate. Biletele se cumpără cu zece zile înainte. Pentru noi, ele costă 50 de lei. Intră grupuri de 40 de persoane, aproximativ 600 pe zi.

Vechii angajați, prezenți acum în număr mic pe domeniu, veneau la 3 dimineața, cînd dictatorii erau acasă. Intrau pe la orele 4, după un control medical minuțios. În jurul orei 8, cînd avea loc „reveil"-ul, bărbații plecau. Femeile, în timp ce munceau și cîntau, încercau să evite întîlnirile cu cei doi. „Doamna țării" insista să nu se jeneze și să nu se oprească din cîntat.

Pe acest loc a fost măștinică. Este locul în care Pădurea Comorova ajunge cel mai aproape de țărmul mării. Cele 18—20 de hectare ale domeniului au fost bine îngrijite, dar acum sînt în paragină. În fața clădirii principale este o frumoasă porțiune de trandafiri. La ușa din spate, o alta în descompunere...

Paza reședinței este acum mult mai întărită ca înainte. Dictatorii se temeau mai mult de microbi decît de agenturi străine...

Clădirile nu sînt deloc construite cu lipsă de gust și nici atît de fastuoase cum ni le-a prezentat televiziunea noastră dragă. Dacă privești un bloc amărît de locuințe și faci comparație, atunci da, sînt. Mulți cetățeni străini au afirmat că vilele lor sînt mai frumoase. Palatul, construit în stil Brîncovenesc, are o serie de influențe orientale. În cele două pavilioane vizitate nu există tavane, ciante sau robinete de aur. În urma acestor denaturări, în goană după senzațional și avere, unii „turiști" au furat. O ușă este blocată pentru că i s-a furat cheia. Nu era din aur. Faianța de proveniență străină abundă peste tot și are un format mai mare decît cel obișnuit. În rest : mobilă diferită, tablouri, sculpturi, oglinzi, televizoare, o seră, o piscină, uși glisante, marmură, tanet chinezesc. Se pare că nu lipsa de gust a dus la această aglomerare — cu decorul se ocupa un specialist — ci faptul că erau suvenirurl la care „cei mai iubiți": nu doreau să renunțe.

Pe lac mai sînt doar două lebede, o barcă și o hidrobiciclietă. Se spune despre nisipul de pe plajă că era cernut la ciur. Eu nu cred, pentru că am văzut cît și cum este. Cine vrea, poate crede...

La vila mamei „ sinistrei" stîrnește vilvă un grătar de inox, banal pentru străini și nemaipomenit pentru noi.

O femeie din grup își exprimă indignarea: „Uite ce alee. O spălau cu dero... iar noi stăteam ca viermii la coadă..." Peste un timp adăugă : „Dar ce, parcă acum nu stăm ?! Da... nu prea mai stăm că nu mai avem la ce..."

Și totuși, în grupul de vizitatori din care am făcut parte a fost prezentă o continuă stare de jenă. O rușine a unuia față de celălalt. Poate fiecare se gîndea în sufletul său la „bunăstarea" de acasă și îi era teamă să-și exteriorizeze aspirația de a avea mai mult. De a trăi mai bine.

La plecare mi-am amintit de vilele din serialele tv. americane...

Verificați-vă cunoștințele de matematică

— Teste în sprijinul candidaților la treapta I

Test 10

1.

Fie fracția $\frac{4n+3}{5n+2}$

Să se afle valorile lui n pentru care fracția se poate simplifica.

2.

Să se rezolve:

$x-2|>|x+2|$

3.

Într-un tetraedru muchiile opuse sînt două cîte două perpendiculare. Să se arate că cele 6 mijloace ale muchiilor se află pe o aceeași sferă.

Rubrică realizată de M. MATEESCU și V. DAMIAN

Se apropie sesiunea de toamnă pentru candidații la treapta I de liceu

LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ

Soluții la testul 7

I. a. (de) aceea — complement circumstanțial de cauză, — pronume demonstrativ de depărtare, f. sg. Ac. cu prepoziție ; eu — subiect — pronume personal, I, sg. N ; plecate — complement circumstanțial de mod — adj. provenit din participiu, f. pl ; așa — complement circumstanțial de mod — adv. de mod ; (de) tare — complement circumstanțial de mod adv. de mod, gradul superlativ absolut ; (pe) care — complement direct — pronume relativ — fem. pl. Ac. cu prepoziție ; (cît) mine — complement circumstanțial de mod — pronume personal, I. sing. Ac., forma accentuată.

b. le — (le-am lăsat) — pronume personal, III, fem., pl., Ac., formă neaccentuată ; (pe) fete — subst. fem., pl, Ac. cu prepoziție, nearticulat ; vremea — subst. fem. sg. Ac. articulat cu a ; pînza — fem., sg. Ac., art. cu a ; le — pronume personal, III — pl. Ac. formă neaccentuată.

c. — Băiatul a cărui țară/ai cărei cetățeni / ale căror idei / femeia al cărei copil ;
(II)

d. — articolul posesiv — adjectival — a, ai, ale, ai — se acordă în gen și număr cu substantivul ce numește obiectul posedat ; pronumele relativ cărui, căreia, căror — se acordă în gen, număr și caz cu substantivul care numește posesorul (sora băiatului, oamenilor, cetățenii țării, lui femeii) ;

e — a da năvală, a da semn.

ADRIANA ARDELEAN

Maicile de la Agapia speră

Pentru Moldova și în special pentru județul Neamț, mănăstirile constituie valori pe care timpul le-a ridicat pe culmi, ele devenind valori inestimabile.

De sute de ani, zidurile vechi stau mărturii neclintite în fața viforoaselor timpuri ce s-au abătut din plin cu lacrimi și sînge peste biata țară a Moldovei. Monahii au străjuit neclintit în aceste oaze de credință și speranță, sacrificîndu-și propria lor viață pentru viața mănăstirii.

În ghirlanda de mănăstiri, construite începînd cu întemeierea Moldovei, la poalele arcului carpatin, Agapia strălucește ca o lună între stele.

Această comoară arhitectonică : biserica cu celebrele picturi ale lui Grigorescu, minunatul arhondaric cu cerdacul larg, invadat de flori multicolore, este ocrotită de munți înalți, vesnic verzi, pe care se sprijină albastra boltă a cerului.

Și totuși, în acest cadru în care simți cum se coboară spre tine, odată cu razele soarelui, cu sunetele ritmice ale toacei, sau cu dangătele clopotelor, harul divin al sfinteniei, s-au abătut atîtea necazuri, pe care orice maică îi le poate povesti cu lacrimi în ochi.

Comunismul, această aberantă și diavolească doctrină, chiar de la instalarea sa în România, și-a concentrat toată atenția asupra modalităților de nimicire a religiei.

Cele mai sofisticate persecuții s-au abătut asupra schiturilor și mănăstirilor.

După instalarea comuniștilor la putere, averile mănăstirilor au fost confiscate încetul cu încetul. Sărăcia nu le-a înspăimîntat, fiindcă prin însăși intrarea lor în monahism, au depus votul sărăciei. Mai greu le-a venit maicilor să suporte avalanșa de calomnii pe care partidul le dirija spre a le determina să părăsească mănăstirea. Obișnuite să fie respectate de toată lumea, maicile povestesc cu groază diferitele scene de dispreț public la care au fost supuse.

Cum toate acestea nu dădeau rezultate practice imediate, cum majoritatea maicilor tinere, nu s-au lăsat ademenite de ispititorele servicii ce li se ofereau, s-a trecut la o nouă acțiune brutală.

Mănăstirile au fost izolate, de parcă ar fi fost contaminate de holeră.

Au venit apoi dispoziții draconice, ca toate maicile tinere să fie dezbrăcate de uniformele monahale și izgonite din mănăstiri.

Schitul Almaș, schitul Războieni de maici, cu cîte cca 50 de maici, au fost desființate. Casele distruse. Puține maici mai bătrîne cu învoirea autorității de stat, au fost primite la mănăstirile Văratec sau Agapia.

A trebuit ca să vină turiștii străini să redescopere frumusețea și importanța mănăstirilor noastre, ca dintr-o dată și oficialitatea să-și schimbe optica. S-a îngăduit și renașterea lor. Oficialitatea comunistă română s-a apucat de urgență să construiască masive hoteluri în preajma mănăstirilor, în dorința de a cîștiga bani, cît mai mulți bani și valută forte.

Și astfel, maicile au început a vorbi cu groază de hanul construit în apropierea mănăstirii Agapia. În scurtă vreme, hanul a devenit o crîșmă odioasă, cu săli spațioase oferite pentru nunți, botezuri și alte petreceri zgomotoase, în care vuietul instrumentelor muzicale se alterna cu dangătetele clopotelor sau melodia toacei.

Bietele maici n-aveau cui să se plîngă.

Acum, după revoluție, petrecerile, bețiile, acțiile huliganice au devenit și mai dese. Noi cîrciumi încep a se construi mai în apropiere de mănăstire, urmărindu-se, în afară de avantajul economic, demolarea fortărețelor spirituale creștine, constituite în schituri și mănăstiri. Inițiatorii și organizatorii acestor crîșme care și-au schimbat carnetele roșii ce cele de f.s.n. au luat inițiativa de a construi particular noi complexe hoteliere, mai aproape de mănăstire, pe pămînturile confiscate de la această sfîntă instituție. Iar autoritățile au acordat autorizațiile de construcție.

Acești noi „privatizanți", proveniți din nomenclatura comunistă, trecuți prin ghiveciul fesenist, nu au nici o problemă de conștiință.

Acest ultim „atac" comunist, contra mănăstirii Agapia, a determinat ca stareța Eustochia Ciucanu, să se plîngă la autorități și să se adreseze Justiției. Un prim succes a obținut : retragerea autorizației de construcție.

Maica stareță, ca orice maică, consideră că ar fi firească declararea unei zone de protecție a sfîntului locaș, în care de sigur va intra și actuala crîșmă, ce pricinuiește atîta rău. Această construcție ar putea fi predată mănăstirii, care o va integra într-un cadru decent, în care vizitatorii vor putea dormi și lua masa, la un preț convenabil, sub ascultarea Mănăstirii.

Maicile de la Agapia speră.

VISARION PUIU

VÎNZĂRI

CAMERĂ zi Bonandza (Bibliotecă, bar + scrin, masă 6 scaune). 19 06 92.

CITIȚI ȘI RĂSPÎNDIȚI „DREPTATEA"!

Cum a fost așa rămîne ?!

(Urmare din pag. 1)

supus poporul, datoriile s-au achitat tot cu rezultate ale muncii. Se uită sau se neglijează răspunsul la o întrebare esențială : care este relația între motivație și productivitate. Ce face guvernul pentru ca aceasta să-și intre în drepturile ei ? Modul în care structurile puterii sînt numite, de sus în jos, și nu alese, nu dă nici o șansă de schimbare a actualelor structuri. Și, desigur, rămîne ce-a de a doua alternativă, adică teoria X, care în termeni accesibili înseamnă centralizare. De altfel, măsurile care se preconizează, de raționalizare în toate domeniile, vizează acest aspect. Modalitatea prin care se încearcă întîi schimbarea structurilor (prin modificarea denumirii întreprinderilor, centralelor, ministerelor), și după aceea elaborarea pachetului de legi care să le asigure stabilitatea structurală, nu reprezintă altceva decît legiferarea actualei hipercentralizări, adică în termeni mai la modă o privatizare a sărăciei. Deschiderea spre economia de piață, privită prin prisma firmelor care să preia riscurile sociale, rezultate dintr-un asemenea demers, reprezintă o altă cale de eschivare a pătrunderii capitalului străin. Această cale revine în exclusivitate guvernului și nu consiliilor de administrație, așa cum se încearcă a se justifica. Evitarea teraniei de soc prin tergiversarea luării unor măsuri radicale va conduce la un dezechilibru general în toate domeniile. Aprecierea făcută de primul-ministru în ceea ce privește asigurarea cu resurse interne a consumului (nu s-a precizat care) și alocarea fondurilor pe care intenționăm să le împrumutăm numai pentru dezvoltare, ne aduce foarte bine aminte de timpuri care credem că au apus. Stabilirea unui raport dintre acumulare și consum într-o asemenea manieră ne duce în mod imperios la optimul economiei socialiste care știm unde a dus. De aici rezultă o întrebare îngrijorătoare : Cîte generații mai sacrificăm ?

Proclamația de la Cluj

(Urmare din pag. 1)

respectarea strictă a legalității, ajutor al conducerii statului în acțiuni constructive și în același timp o alternativă de program și de guvernare.

6. Reală separare a puterilor în stat.

7. Crearea unor instituții democratice care să reprezinte și să promoveze valorile spirituale autentice, tradiționale, ale comunităților noastre : justiția, școala, armata și biserica, interzicerea cu desăvîrșire a amestec al statului în activitatea acestor instituții.

8. Eliminarea din societate a urii și învrăjbirii și reclădirea societății și a raporturilor sociale în spiritul iubirii și al armoniei sociale.

9. Reorientarea economică radicală spre o economie de piață. Dat fiind că rentabilizarea economiei nu este posibilă fără masive intervenții de capital, este imperios necesară redobîndirea încrederii marilor puteri economice ale lumii.

10. O grabnică reintoarcere în Europa, lucru care depinde de recîștigarea încrederii pe care țările europene au acordat-o poporului român. Această încredere este condiționată de o democratizare reală a țării și de respectarea valorilor spirituale europene.

Cauza noastră este cauza țării, cauza adevărului, cauza libertății, a dragostei și demnității umane. Lupta noastră este pătrunsă de un democratism curat. Trăim momentul unirii, al curajului și generozității.

Facem un apel la personalitățile vieții noastre culturale și politice, la specialiștii din toate domeniile să ni se alăture.

Formindu-se în diferite părți ale țării forumuri democratice antitotalitare, identice cu cel de la Cluj, va deveni posibilă crearea acestui organism al opoziției, la nivel național, singur în măsură să înfrunte cu succes puterea neocomunistă.

Acest apel se adresează tuturor formațiunilor și organizațiilor antitotalitare existente pe plan local sau național. Le cerem să vină alături de noi în vederea realizării idealurilor și scopurilor „Forumului Democratic Antitotalitar".

Cluj la 6 august 1990.

PARTIDUL NAȚIONAL ȚĂRĂNESC c.d., PARTIDUL NAȚIONAL LIBERAL, PARTIDUL DEMOCRAT, UNIUNEA DEMOCRATĂ A MAGHIARILOR DIN ROMÂNIA, UNIUNEA MONDIALĂ A ROMÂNILOR LIBERI, FORUMUL INDEPENDENT ROMÂN, PARTIDUL SOCIAL DEMOCRAT, MIȘCAREA „AGORA", PERSONALITĂȚI INDEPENDENTE DIN JUDEȚUL CLUJ, ASOCIAȚIA PENTRU DREPTURILE OMULUI.

ANUNȚ

DIRECTORII sau REDACTORII ȘEFI ai cotidianelor și periodicelor P.N.Ț.-c.d. din Capitală și din provincie sînt invitați la CONSFĂTUIREA PE ȚARĂ a presei partidului nostru, care va avea loc SÎMBĂTĂ, 15 SEPTEMBRIE 1990, ORA 10, la sediul central din București, Bd. Republicii nr. 34.

INSECTAR

Calde felicitări revistei **România literară** care a găzduit în paginile sale interviul poetei Doina Uricariu luat Maiestății Sale Regele Mihai, pe data de 4 mai 1990 în localitatea Versoix de lîngă Geneva. Emoționantul document servește tuturor celor porniți să redescopere adevărata istorie a României, amar de vreme falsificată și răsfalsificată de „istoricii" școliți la universitatea marxism-leninismului sau a gărzii de fier.

•

Cîteva fraze din **Cuvîntul** (21—27 august a.c.), așezate în chenar de doliu : „Pe vremea lui Ceaușescu, în cinstea zilei de 23 August, revista noastră era obligată oficial să fie tipărită și în culoarea roșie. De cînd am sărăcit și mai tare, iar elanul a cam început să scadă, în acest august aniversar revista n-a mai putut să apară decît în culoare neagră. S-a stins flacăra și a rămas cenușa."

•

Ne bucură benefica reapariție a domnului Octavian Paler în paginile **României libere**. Cititorii l-au așteptat. L-am așteptat și noi. Fie ca pietrele azvîrlite frecvent asupra domniei-sale să nu se înmulțească !

•

Paul Anghel, vajnicul ceaușist de odinioară (vă mai amintiți rubrica lui „sentimentală" de prin 1976, în care adula în mod deșănțat cuplul analfabeților de la cîrma țării ?), se ploconește din nou „răsăritean și moale". De astă dată obiectul salamalecului îndulcitor este dl. Ion Iliescu (Vezi **Adevărul**, 18 aug., a.c.). Este important să se știe că același Paul Anghel a pus semnul egalizator între Elena Ceaușescu și Elena Cuza, împietind grav memoria acelei ființe de exemplară puritate, care a stat la dreapta domnitorului Alexandru Ioan Cuza. Dacă această ultimă aducere aminte ne înșeală, o altă vedetă a prozei noastre fiind cea care a scos enorma imbecilitate pe gură, facem vizavi de Paul Anghel, *mea culpa*.

•

Stelian Tănase ,logic și pe înțelesul tuturor, într-un cursiv în binecunoscutul periodic **22** (24 august, 1990) : „Muncitorii își fac tot mai simțită prezența în societatea românească. Criza tot mai profundă și mai accelerată a economiei afectează în primul rînd salariații din întreprinderi. Nesiguranța zilei de mîine, amenințarea cu șomajul, creșterea galopantă a prețurilor, penuria absolută de mărfuri, toate acestea pot provoca în săptămînile ce urmează un nou val revoluționar." Muncitorii și intelectualii au astăzi aceleași interese ; așa-zisa ruptură dintre clase a fost și este un slogan propagandistic alimentat din interes și cinism." ; „Numai alianța strînsă dintre muncitori și intelectuali asigură succesul democrației în România".

•

Către directorul cotidianului **AZI**. Pensionați-o pe așa-zisa doamnă XANTIPA ! Oare nu vedeți că însăși presa profesenistă o ia în derîdere ? Stupizeniile ei sînt recent batjocorite de infiatul Frontului, ziarul **Libertatea**. Vă rog citiți : „Să nu știe Xantipa... greceste ? Așa s-ar părea, cel puțin după faptul că în ziarul «Azi» din 16 august și-a pus semnătura sub «Efemeride» pe dos ! Sau pe dos erau chiar ...«Efemeridele» ?".

•

Dl. Ion Caramitru încearcă să dreagă busuiocul. Interviul său din *Express* (nr. 31 august a.c.) dezvăluie destule lucruri dureroase, numai că ele parvin publicului cam tîrziu. Exprimate la momentul potrivit, dl. Caramitru ar fi recîștigat popularitatea de care s-a bucurat (și de care, nădăjduim că se va bucura iarăși într-o zi). Trecînd peste formulări de genul „nu vreau să dau nume", „nu știu, poate", „aș fi vrut să fie" ș.a.m.d., ne oprim asupra cîtorva fapte spuse pe nume binecunoscutului gazetar Cornel Nistorescu, inițiatorul discuției : „...am refuzat categoric participarea la alegeri pe listele Frontului. Aici am găsit nume de oameni pe care îi cunoșteam foarte bine și față de care am tot dispreț și de existența lor penibilă. Faptul că Frontul a înscris pe listele sale vechi activiști de partid, vechi membri ai nomenclaturii lui Ceaușescu, reprezentanți ai unor organizații mai mici sau mai mari care serveau interesele lui Ceaușescu pe mine m-a îndepărtat." ; „Frontul de astăzi păstrează în interiorul lui majoritatea fostilor membri de partid." ; „...mi-e foarte frică ca (fertați cacofonia, n.n.) nu cumva să se ajungă să se refacă din cenușă tocmai ceea ce noi am crezut că am distrus — comunismul".

Îi dorim d-lui Caramitru un nou rol tragic — dar numai pe scena teatrului !

•

Admirabila **Opinie studențească** (nr. 36, august a.c.) îl intervievează pe dl. Emanuel Valeriu, inima și creierul Televiziunii române. Deși hărțuit de autoarele interviului (Dorina Bădescu și Anca Comoti), dînsul se zbate să-și creeze o imagine de campion al curajului și-al purității morale. Întrucît *Opinia studențească* a destinat tiparului doar prima parte a frumoasei și instructivei convorbiri, ne permitem să revenim la sfîrșit, formulînd și noi cîteva întrebări. Ca aperitiv la ospățul interviului pe care îl așteptăm încheiat, vă oferim două declarații ale d-lui Valeriu : „eu am avut... un bar divin !" și : „Păunescu este măgar".

•

Citim în a treia publicație **Viitorul** (cea subintitulată „românesc") : „Se spune că primăria Capitalei va alcătui o comisie care să cerceteze cui au fost atribuite apartamentele (pardon, vilele) din fosta zonă grad zero, zona prezidențială". ; „Apropo, zice-se că domnul Cazimir Ionescu s-ar fi mutat (sau este pe cale să o facă) în fosta locuință a lui Ioan Toma (fost prim secretar al C.C. al U.T.C.) Ce spuneți, să-i urăm casă de piatră ?".

•

Și pentru că veni vorba de Primăria Capitalei : ce se întîmplă cu fostul părinte al Bucureștilor, zelosul medic Predescu ? Circulă în seama lui zvonuri halucinante. Un scurt comunicat din partea forurilor competente ar pune capăt discuțiilor în metrou, la fabrici de pîncă, la cafenele, la parastase, la nunți, în sfîrșit, este prezidențial. Ne-ar place să credem că medicul Predescu este doar subiectul unei calomnii puse-n circulație de funcționari marginalizați la împărțitul ajutoarelor venite de peste hotare.

•

Tinerețul liber a trecut printr-o perioadă de relativă destindere, redactorii săi permițîndu-și atitudini nițelușă mai critice față de anumite domenii socio-politice, care frămîntă acut țara. Fenomenul pozitiv se datorează absenței d-lui Ștefan Mitroi, redactorul șef al ziarului, plecat în concediu de odihnă.

•

O clipă ne-am gîndit să cităm din articolul **„La loc comandă"** (**România Mare**, 24 aug. 1990) în care V.C. Tudor pledează pentru înființarea unei „gărzi naționale", dar ...ceea ne-a paralizat.

•

Mulțumită unui securist încă salariat al Uniunii Scriitorilor, **România Mare** intră în posesia listei scriitorilor cu datorii la Fondul literar. Numele „datornicilor" este divulgat (de ce nu putea altfel ?) selectiv. Ne-ar fi plăcut să cunoaștem și datoriile „scriitorului" Dan Zamfirescu și ale altor confrați agresați de Patron. Și sînt har Domnului, „dreptul. Se impune o precizare. Banii împrumutați (recuperabili, conform statutului Fondului literar, cu ocazia editărilor și reeditărilor), nu sînt plătiți din bugetul statului român, cum grăiește prin-voiele de Cuvînta. El sînt ai Uniunii scriitorilor, organizație absolut independentă, care se autofinanțează. Este un lucru binecunoscut de la naționalo-comuniștii **României Mari**, dar cînd vrei să dai cu [illegible]...

•

Din **Condor** (nr. 3, fără dată) : „Boală molipsitoare, rîia nu mai ocolește nici periferia, nici centrul Capitalei ; se întinde — din zori pînă noapte — «îmbrăcată» în cele mai mizere «haine» ; cerșetoria practicată la toate vîrstele, speculă cu tot felul de produse de garanție sau nu ; crește îngrijorător proporțiile pestilenței."

ENTOMOLOG

ROMÂNIA SUB REGIM ILIESCU

PATRU „TEME" ALE RUINĂRII VIEȚII NAȚIONALE

Profitînd de Revoluție, regimul lui Ion Iliescu s-a instalat la putere pentru a perpetua vechile structuri și mentalități. Atît și nimic mai mult, fapt ieșit la iveală mereu în aceste opt luni de cînd conduce țara. Schimbările care s-au făcut, totuși, sînt rezultatul jertfei de sine a poporului român, fiind rezultatul luptei acestuia, în primul rînd a studenților și intelectualilor, dar și a partidelor democratice în contextul căreia P.N.Ț.-c.d. se remarcă drept o forță politică profund democratică, net anticomunistă, antitotalitară. Un rol aparte l-a avut, firește, și valul revoluționar care a cuprins anul trecut tot estul european, făcînd să se prăbușească sistemul și ideologia comunistă în această parte a lumii.

Bruma de schimbări făcută de regimul neocomunist al lui Ion Iliescu are deci cauze exterioare sieși, oamenii aflați actualmente la putere în România fiind, în continuare, prizonierii reflexelor și mentalităților comuniste. Efectele activității lor sociale și politice evidențiază patru domenii ale ruinării vieții noastre naționale: favorizarea pînă la ultimele consecințe a fărîmițării economiei românești, învrăjbirea inter-etnică și socio-profesională, activitatea susținută de distrugere a opoziției și a sistemului multipartid real, șterbirea prestigiului statului român și a țării pînă la un nivel fără precedent. Toate acestea apasă greu asupra evoluției societății românești spre democrație, ajungîndu-se pînă acolo încît s-ar putea pune sub semnul întrebării experimentul democratic românesc. Regimul Ion Iliescu a complicat la modul bizar situația politică, economică și socială a țării, context ce face dificilă propria sa guvernare. Situația va avea, fără îndoială, efecte în timp și va apăsa și asupra altor guvernări. Însemnăm, prin urmare, un caz grav în estul Europei, o situație ce n-ar fi trebuit să ne aparțină tocmai nouă, românilor, care am plătit cel mai scump sub comunism și dictaturile sale.

Capitala României '90 în imagini

Piața neagră și mafia ei au devenit... instituții naționale

La Bucur-Obor se stă ore în șir pentru o sticlă de vin prost

Hîrtia higienică este o problemă intimă, dar pe care o suportăm în colectivitate.

Cerșetorii. Datorită lor, Bucureștii seamănă cu un oraș din sudul Asiei

Fotografii de GH. PETTER

„Pentru adevăr trăim și de el nu putem fugi"

„Atîta timp cît încă mai dăinuie politica minciunii, cauza la trecut era politică de stat, nu vom reuși nimic, deoarece cei care mințeau cu mărturisire în trecut o fac și acum. Cînd noi, dizidenții, programam adevărul și numai adevărul și eram punctul de legătură spirituală între țară și lumea liberă, ni se aduceau fel de fel de acuze, chiar și numai pentru faptul că nu vroiam să ne gîndim la fața de putere. De ce vreți să mergeți pe căile acestea? Să fie de vină, nu cum am prevăzut, anume cultul dv. comunist de care nu vă puteți dezbăra? Pardon. Aș vrea să vă dau numai două exemple din mii sau sute. Aș aminti de numiri de prefecți comuniști, de biroul de presă al președinției format în exclusivitate din oamenii vechiului regim politic. Deci, iată, domnule președinte, nu vorbe. Oare întîmplător demonstranții scandează de două de zile: „Iliescu pentru noi / Este Ceaușescu II".

Despre evenimentele din 13–15 iunie a.c. s-a scris cu inne de cerneală și, fără îndoială, va fi un subiect de care se va discuta multă vreme, pînă cînd adevărul va ieși la lumină. Pentru adevăr trăim, și de el nu putem fugi. Nu ezii să vă pun o întrebare: Pe ce bază legală, domnule președinte, ați dispus ca liderii politici să fie arestați? Cînd opinia publică și internațională a început să protesteze vehement față de aceste practici pe care le credeam demult apuse, ați recurs la o nouă strategie, anume: — separarea puterilor în stat, și, nu-i așa, justiția este cea care trebuie să se pronunțe. Toate bune și frumoase cînd este vorba de separarea justiției de executiv, însă la arestare de ce nu s-a ținut seama de aceste principii fundamentale într-o democrație?

Domnule președinte, multe semne de întrebare deci, cărora fără îndoială că istoria le va afla și răspunsul, în numele adevărului. Desigur, cei care au trișat vor avea o teamă permanentă și aceasta nu-i va părăsi niciodată?": (Fragment dintr-o scrisoare deschisă adresată președintelui Ion Iliescu).

VASILE HANU

Două mîini negre

Încercînd să evoluăm cu dezinvoltură în spațiul democrației, domnul Iliescu are mare nevoie de patinator care, după ce a executat figurile obligatorii și șlefuite la Moscova, eșuează la exercițiile liber-alese. Și-a găsit tocmai în acea parte a reprezentației care decide notele juriului finiția, ținuta artistică a impresionat asistența, iar încercările triplu-axel ratate în serie (refuzarea dialogului cu „golanii", mineriada, procesele) l-au făcut pe inabilul patinator să se trezească ghemuit lîngă mașinăria. Desigur, în istoria lumii și mai ales a României s-au întîmplat atîtea încît într-o zi n-ar fi exclus să ni se ofere probe că de vină e... gheața! Prea șlefuită, prea alunecoasă, chiar dacă pe aceeași suprafață alți concurenți aleargă într-un picior. Palatul Cotroceniului a devenit prea curînd un avanpost al socialismului original practicat de „luminatul despot". Departe de a se manifesta ca un reformator, președintele Ion Iliescu știe foarte bine de ce turiștii sovietici sosiți în țară în preajma lunii Decembrie și chiar după ce coborau din autocare și priveau „alurea". Nu tu o bișniță, nu tu o rublă, nimic, erau „turiști" și atît! Cît despre teroriști și uciși, în curînd voi fi în măsură să vă ofer date absolut senzaționale, cu riscul de a fi din nou amenințat de reprezentanții unor anumite țări la București, că voi fi dat în judecată, așa cum s-a întîmplat în lunile martie și aprilie. Pînă atunci să consemnăm altercația F.S.N. — Iliescu, dispută în măsură să confere dimensiunea adevăratei democrații românești. Documentările prin țară te conving că cei care au votat pentru grupurile politică de guvernămînt și pe dl. Ion Iliescu, setați în majoritatea lor „regretă". Un exemplu concludent îl ofer „Electromaș" din Fieni, una dintre unitățile economice în care oamenii fac tot ce se poate ca să „poată „ridul". Pe post de unitate elenă, cu rezultate remarcabile în vremuri „antice" și pe demnitatea și strădaniile unui colectiv de excepție, traversează în prezent o perioadă tensionată, de mari neajunsuri care au dirijat rezultat diminuarea producției cu 75 la sută față de anul trecut. Sigur că este pentru simțire libere conștiente enorm de mult ce a contribuit la reducerea cu o cotă substanțială a producției este aprovizionarea tehnico-materială. Și nu numai. Deși avem 5 000 de salariați, deși nu avem și nu are materie primă, în primul trimestru au mai fost angajați peste o mie de muncitori. Se motivează că începînd din septembrie și continuînd cu 1991 vor intra în funcție noi capacități de producție; că a fost rezolvată, în sfîrșit!, problema aducerii din import a unor utilaje absolut indispensabile; și că sînt aproape finalizate demersurile pentru constituirea a două societăți industriale mixte: Romstar și Selum-Europa. Evident, cu participare vestică. Însă pînă cînd totul va fi pus pe roate, oamenii vor primi în continuare salarii mizerabile sau vor mai sta pe acasă. Și cum dificultățile uzinei din Fieni nu sînt singulare, scăderea producției la nivelul întregii economii naționale cauzează fieniștilor măsuri concretizate și prin lipsa benzii din alamă, ceea ce a condus la importuri de socluri din Coreea, dar care socluri nu vor ajunge în orașul dîmboviștean decît cel mai devreme în noiembrie! O situație oarecum asemănătoare întîlnim și la „Electroaparataj"-Titu, și la Găești, ca să nu mai vorbim de faptul că ideea de privatizare, la nivelul spațiului geografic guvernat de municipiul Tîrgoviște, este înfășurată cu sîrmă ghimpată! Cine încearcă s-o destășoare riscă să se înțepe zdravăn! Și doar domnul prefect fesenist Emil Dima a promis prosperitate sub semnul trandafirului! Aceste realități de ultimă oră din economia românească mentin nesiguranța și dau de lucru, deopotrivă, economiștilor, sociologilor, psihologilor și, nu în ultimul rînd, gospodinelor. Se pare însă că, în nici un caz, domnului Ion Iliescu! Reducerea cu violență a nivelului vieții, alimentată de lipsa produselor care și ele au o calitate diminuată, creșterea continuă a prețurilor, iată două mîini negre care cotrobăie oficial, dar nesimțit, în buzunarul românilor. Două mîini negre ce au ajuns să se pară că pe timpul dictatorului erau albe. Toate acestea mă determină să zîmbesc în fel de ... ca domnul Iliescu atunci cînd divagează despre democrație și îmi mut bobii în cartea lui MICHEL CASTEX: „Un mensonge gros comme le siècle: Roumanie, histoire d'une manipulation". Mersi, domnule Iliescu!

ILIE COSTACHE

Pensionarii au ajuns muritori de foame

Pe zi ce trece standardul de viață se modifică. Nu mă refer la calitatea produselor de pe piața internă, nici la cantitatea acestora (care din păcate în loc de a se îmbunătățească s-a înrăutățit). Mă refer la modificarea valorii banului. Moneda noastră, pentru fără valoare, pur și simplu vărînd cu ochii. Salariile au fost mai insuficiente în raport cu creșterea amețitoare a prețurilor majorității produselor și bunurilor de larg consum, precum și a serviciilor. Dacă mai adăugăm faptul că unele dintre produse și bunuri de pe piață facilitează escalarea prețurilor la „bursa neagră" ne va fi mult mai ușor să facem o analiză a situației prezente în care ne aflăm cu toții mai puțin speculanții, bineînțeles. Dar cum nu toți dintre noi practică acest „sport", vă voi scrie...

Este adevărat că în urma unor greve (în unele domenii chiar și fără grevă), o parte a populației a reușit să modifice cuantumul salarizarea dar, repet, foarte puțini și foarte puțin. În schimb, pensionarii sînt de toate. Mai ales acea parte a pensionarilor care au beneficiat de ieșirea la pensie cu mai mulți ani în urmă, datorită diferenței de vîrstă), și care, dat fiind faptul că în perioada în care au muncit salarizarea era cu mult mai mică decît în prezent, au beneficiat de pensii mici sau foarte mici, care nu au mai fost majorate și reduse proporțional cu ridicarea prețurilor, a chiriilor în general. Așa este că acum sînt foarte mulți pensionari care după o perioadă de muncă de peste 40 de ani (unii numai cu peste 25 de ani), au o pensie de cîteva sute de lei (sub mie), iar alții, și aceștia sînt majoritatea, cu tot cu „sporuri de vechime", nu depășesc pensia de 2 000—2 300 lei. (excepție fac însă pensionarii din securitate, armată, miliție, foști activiști comuniști). Se va spune desigur că pensionarilor obișnuiți li s-au mărit pensiile. Da, dar foarte puțin (cu cîte 100—175 lei) în timp ce s-au scumpit toate cele, mai ales de pe piața legumelor și fructelor, în acest fel, în loc ca oamenii să se bucure de mărire au blestemat-o. În situația arătată mai înainte, în acest articol, pensionarii nu mai au pur și simplu cum să mai supraviețuiască. Mulți, foarte mulți pensionari, mai ales cei care au prestat muncă în cooperațiile de consum, sînt foarte nemulțumiți față de felul în care s-a făcut calculul pensiei lor. Din discuțiile purtate cu unii dintre aceștia, am ajuns la concluzia că, din păcate, au dreptate. Fostul regim comunist a fost foarte atent să-i înșele și în perioada activă (de muncă), și după aceea (cînd au ieșit la pensie). Adevărul este că un mare aport în aceste practici inumane l-au avut salariații Ministerului Muncii și al Ocrotirilor Sociale, prin felul cum au știut să interpreteze legile în baza cărora se efectua (și în baza cărora se mai efectuează și în prezent) calculul pensiei. La această categorie de pensionari (cei din cooperațiile de consum) li s-a luat în calculul pensiei RETRIBUȚIA TARIFARĂ LUNARĂ în loc de „retribuția efectivă" rezultată din statele de plată din timpul activității lor. Și aceasta cu toate că în perioada în care au fost salariați (desigur știți cu toții) procentul de 2 la sută și apoi 3 la sută pentru pensie **s-a oprit pe stat de plată în funcție de realizările efective și nu de salariul tarifar lunar.** Este oare posibil? Cum de acei oameni care pretindeau și pretind în continuare că **se ocupă** de pensiile oamenilor muncii au putut să facă asemenea mîrșăvii? Cum este oare posibil ca oameni ai muncii care au adus beneficii poate duble sau triple, față de cele ale unui salariu de bază, pentru întreprindere, să fie pensionați ca și cum nu ar fi făcut nimic în plus. Cum este oare posibil ca statul să rețină cotele sus amintite pentru realizări superioare și ulterior, după ieșirea la pensie, să nu recunoască aceasta? Ce credibilitate pot să mai aibă aceste organe ale statului în fața marii mase populare? Cum se face ca la nenumăratele ședințe ale guvernului, parlamentului, senatului și a celorlalte organe în drept nu s-a ridicat de către nimeni această problemă? Cui lăsăm oare, domnilor, generația a treia? Ce avem de gînd să facem cu părinții noștri? Oare această neglijență nu credeți că va fi caracterizată foarte curînd ca genocidică prin supunerea unei colectivități (generația a III-a) la infometare prin lipsa asigurării mijloacelor de trai și prin nerespectarea drepturilor lor reale?

MARIAN LUPESCU

Strigătele de la Săpînța

Strigătele de la Săpînța, din Maramureș, sînt strigătele dreptății, a unei dreptăți pe care o cer toate satele românești distruse în ființa lor de molima comunistă. Este uluitor să constați cum se tergiversează rezolvarea dreaptă a unei situații clare, pe care o înțeleg și elevii din clasa a șaptea. Cum este posibil să se țină într-o continuă încordare o comunitate umană care arată țării și lumii întregi că nu vrea altceva decît să se regăsească în rosturile ei adevărate? Ceea ce vor săpînțenii, vor toți frații lor, țăranii, cei despuiați, treptat, în 45 de ani de comunism, de truda vieții lor, de averea lor, cîștigată cu muncă și zbatere, punînd ban lîngă ban, ca să aibă ei, să aibă copiii, să aibă țara. Săpînțenii, ca toți adevărații țărani ai acestei țări, au fost mîndri să fie țărani. Nu le-a fost rușine de statutul lor, căci nu-s pe lume gospodari mai gospodari ca ei; că nicăieri nu găsești minunea lucrului de lemn ca la ei, o adevărată „civilizație a lemnului", cum o numea Pârvan, că sînt neîntrecute, încă, cergile lor de lînă, incolorate în curcubee de lumină, iar pe deasupra, tot ei, au o filosofie a vieții și a morții, adunată, de un Stan Pătraș al lor, în cîteva rînduri scrise pe crucea fiecăruia. Toate astea au fost sfîrtecate și rupte sub regimul comunist. Întîi le-au luat oamenilor plugurile, carele și vitele, apoi au fost siliți să semneze înscrierea lor la lucrul diavolului, adică la C.A.P., cu pămîntul care-l au, întrînd astfel pe mîna jucătăilor care le dădeau cu porția să lucreze și tot cu porția să mănînce. Împotriva acestei inumane situații perpetuate de regimul Ion Iliescu se ridică strigătele de la Săpînța, cerînd ceea ce este al lor, prin legea sfîntă a moștenirii; cerînd ca toți clănțăii comuniști care n-au călcat cu pașii în viață cît au mîntuit, să fie aduși la judecata dreaptă a obștii sătești. De ce nu se înțeleg aceste lucruri firești? De ce se creează probleme intermediare? Au spus-o răspicat săpînțenii la T.V., că a fost destul cu minciuna și cu hoțiile organizate pe munca lor. Ce mai vrem să lămurim?

Să nu uităm un lucru, anume că acolo unde se află, Săpînța este locul lovit de toate vrăjmășiile, întocmai ca lemnele de la marginea pădurii. Săpînța apără un hotar de țară, iar prin spiritul ei de dreptate ne apără și ne reprezintă, undeva, pe toți.

Strigătele de la Săpînța vin de la margine de țară, dar ele învăluie țara, căci țăranii țării, atîția ciți au scăpat de sub tăișul secerei comuniste, trebuiesc ascultați și apărați, altfel se vor apăra ei singuri, după legile lor curate, nescrise. Nu putem fi surzi și orbi la nesfîrșit. Strigătele de la Săpînța trebuie să trezească!

VASILE VETIȘANU

Condiția femeii

Aliniate frumos, pe două rînduri

Asta doar, obligații și răsplăți. Sînt femei care și-au făcut din ea mai de preț calitate a lor: feminitatea. Apoi, fără ... un pic de jenă, au fost ... la normă. Ti-ai ... norma, e bine. Dacă ... recurge pușcăriei te poate ... ți-li schimbi mentalitatea, ... ți-l interzici totuși, că de fine ... destabilizarea demo... a unei țări întregi.

Dacă domnului, că de cînd cu ... din decembrie 1989 ... a ... penibilele controale ... din fiecare lună, ... se făceau la locul de muncă. Civilizație și consens, ... Muncă și voioșie. Mai ... imperecherile la comandă ... depășirii normei. ... un decret prin care ... ca aibă obligația să naștem ... gemeni. Cîte doi sau ... la o naștere. Asta da, ... patriotism! Dacă ... nu era umilitor și ... atenia la demnitatea ... umane atîta vreme cît era vorba de interesele patriei. Patriotismul înainte de toate, tovarăși!

Bun! Dacă de toate acestea am scăpat (cine știe pentru cît timp!) în schimb condiția femeii a rămas la fel de umilitoare ca și înainte. Aliniate frumos, pe două rînduri sau bulucgrămadă, ele așteaptă, cuminți sau gălăgioase (în funcție de gradul de cultură și civilizație al fiecăreia) să fie adunate și consemnate în carnete. Să fie programate pentru a fi chiurete. Și conform mentalității comuniste, noi n-am renunțat la normă. Dacă există normă, există bunăstare! Chiar așa! Zilnic sînt chiuretate (la un singur spital) cîte 80—100 de femei. Aflu că recordul îl deține Spitalul Giulești cu 180 cazuri într-o zi.

Aliniate frumos ele sînt duse în pas alergător în sala de operații unde are loc intervenția chirurgicală. Nu contează că medicamente nu sînt, far în cele mai multe cazuri lipsesc anestezianteele. Nu contează nici că instrumentele folosite sînt vechi de 30 de ani. Se pune accent mai puțin pe condițiile existente și mai mult pe această nemaipomenită realizare a guvernului actual. Se vede că s-au separat puterile în stat, se vede că deciziile nu mai vin de la Centru. Este incredibil: femeia poate să decidă cîți copii vrea și poate să crească. Dar pentru asta, cîte cazne. Întîi trebuie să se programeze: costă 30 de lei, dar dacă dai o bacșișă de 50 sau 100 de lei ai surpriza să nu ți se mai dea restul. Ceri vreo explicație? Îți este dată: nu avem mărunt! Mă rog, aici se lucrează numai cu sutele.

Următoarea operațiune — și ea complicată — este găsirea unui medic: este recomandabil să cunoști pe cineva, ... sau măcar să te recomande cineva. Altfel poți să stai multă și bine să aștepți cu toate că ai fost programată din timp. Dar în cazul cînd ești o persoană ce știe să se facă *plăcută*, poți fi programată imediat. Urmează goana după obținerea unui halat sau o cămașă de noapte, care costă... Ce să ai, dai!

Condițiile din spitale sînt așa cum sînt de atîția zeci de ani: far dacă femeile nu mai respectă norma de natalitate, gîndacii însă o depășesc. Ei te impresionează prietenos și-ți susură la ureche. Ei sînt adunați în gști și grupați în sindicate. Ei sînt peste tot, chiar și acolo unde nu te aștepți. Urmează ora mesei, pe care poți s-o sări cu succes. Mîncarea este o zeamă imposibilă, fără gust și fără miros. Cu greu s-ar putea spune ce este și la ce poate fi folosită.

După ce intervenția chirurgicală se termină, femeile sînt așezate frumos, două cîte două în pat, în paturi de o singură persoană. Cîte una, mai biricoasă, își șterge o lacrimă, spunînd: „Doamne, iartă-mă pentru păcatul ăsta mare".

În cîteva ore ele părăsesc spitalul și, tiriș-tiriș pleacă spre treburile zilnice ce le așteaptă...

AURA ALEXA IOAN

Întîlnire cu Nașul

În București nu se mai face greva foamei. Ați observat acest fapt? Foamea s-a generalizat, a devenit regimul cotidian al bucureșteanului. Și, în felul acesta s-a ușurat statul de o formă de protest.

Las la o parte cozile penibile și bătăile pentru o biată bere. Las la o parte cheful chefliilor de a bea. Mie mi-e foame, frecventez expresurile și autoservirile care sînt din ce în ce mai scabroase și umilitoare. Deunăzi, pe la ora 8 seara, am bătut tot Bucureștiul ca să aflu ceva de mîncare. Iată cîteva secvențe din această „expediție".

La ora opt seara, restaurantul **Lido** este închis, terasa aceluiași este plină de lume („nu mai sînt mese libere", spune matroana de la intrare, pe care o întîlnești întotdeauna în dialog urlator cu alte două-trei persoane proletare). La **Ambasador** și la **Capșa** n-ai loc nici să arunci un băț înăuntru, iar la **Athénée Palace** și la **Capitol**, în niciuna din sălile lor, nu se mai servește nimic, nu mai au nimic de mîncare. La **București** nu funcționează decît braseria mică, dar exclusiv pentru oaspeții din hotel. **Salonul spaniol** al fostului **„Caraiman"** anunță deschidere și program de la 20 la 24 (și un altul de la ora 24 la 4), și mi s-a spus să vin la ora opt jumătate. Am revenit la nouă, dar mi s-a spus să vin peste o oră. Deci faimosul lor program de patru ore, cu 200 de lei intrarea (în vreme ce mie mi-era doar foame, aș fi mîncat orice, și-o lingură de mămăligă doar), se reduce la jumătate, dar la ... Tot înainte, tovarăși, tot înainte cu excrocerie!

În fine, am aflat un colț de masă murdară la **Bulevard**: porția de mîncare mi-a fost redusă la jumătate („frigărui" nu „frigărui"!) iar de băut nu mi s-a mai putut aduce (ceea nu mai era) decît șampanie. La un preț de trei ori mai mare decît acela din alimentara, unde de fapt nu este, am sorbit deci o șampanie, vreme în care am admirat nonșalanța cu care a apărut un tip la care amicul meu i-a zis „nașul", nonșalanța cu care baleta împrejurul unei femei trecute, însă recent arătătură de-a sa, nonșalanța cu care și-a scos elegănțu-i sacou, pe care băieții casei s-au grăbit să i-l aseze pe umeraș și să-l scoată undeva la vreo garderobă numai „de-a lor". Vreme de trei ore, gagica și Nașul au sorbit din vinuri și beri mereu noi, interminabile, așa cum și un puștan, așezat tot în fața noastră, preț de aceleași trei ore, a fost servit în continuu cu bere rece de prietenul lui piccolo. „Asta se numește servire preferențială, așa a fost și așa va fi și în continuare", ne explică fără rușine unul dintre ospătari la interbarea noastră asupra condiției Nașului. Bineînțeles că nu știe cine este, nu-l cunoaște, dar pomenește de șefi, majori și căpitani, securiști ai casei.

Tovarăși! Gestionari, chelneri și ospătari, șefi de raioane și de local, descărcători de marfă și magazioneri, transportori și producători, directori și inginери șefi, directori generali și dacă se poate și miniștri, acționați strîns uniți în vederea generalizării, ascuțirii, aprofundării și desăvîrșirii Operei de făurire a societății democratice multilateral înfometate, a Operei de Umilire Națională și Înjosire Morală! Toi înainte!

Dincolo de glumă macabră însă, foamea-i cît capra de mare...

LUCA IOAN

www.c-copos.ro